

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/204/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419202196
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:1419202196.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci manželky (matky): A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX a manžela (otca): D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, F., zastúpený: Advokátska kancelária HASALA, s.r.o., so sídlom Drieňová 34, Bratislava, IČO: 47 244 224, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu: G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, na čas po rozvode, na odvolanie otca a odvolanie matky proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II zo dňa 12.09.2023, č.k. B4-13P/99/2019-940 v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava II zo dňa 02.10.2023, č.k. B4-13P/99/2019-950, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uložil otcovi povinnosť za obdobie od 27.11.2021 do 31.08.2023 prispievať na výživu maloletého sumou 300 eur mesačne a počnúc dňom 01.09.2023 sumou 350 eur mesačne titulom spotrebného výživného, vždy do 15-teho dňa v mesiaci k rukám matky vopred a povinnosť zaplatiť ročné výživné za obdobie od 27.11.2021 do 31.08.2023 v sume 3 190 eur k rukám matky do 30 dní od doručenia rozsudku (výrok I.), povinnosť počnúc dňom 27.11.2021 prispievať na výživu maloletého titulom výživného na tvorbu úspor vždy do 15- teho dňa v mesiaci k rukám matky vopred sumou 50 eur mesačne, ktorú sumu uložil otcovi poukazovať na osobitný účet maloletého dieťaťa, vždy do 15- teho dňa v mesiaci vopred s tým, že matka je povinná do 10 dní od vyhlásenia rozhodnutia zriadiť osobitný účet v prospech maloletého dieťaťa a v rovnakej lehote je povinná oznámiť otcovi číslo účtu, peňažný ústav v ktorom bol osobitný účet zriadený a povinnosť poukázať naň v lehote do 30 dní od doručenia rozhodnutia ročné výživné za obdobie od 27.11.2021 do 31.08.2023 v celkovej sume 1 056,64 eur so súčasným deklarováním, že na nakladanie s finančnými prostriedkami na tomto účte je potrebný súhlas súdu a s uložením povinnosti matke vždy k 31.12 kalendárneho roku zaslať súdu správu o aktuálnom zostatku na účte maloletého (výrok II.), v prevyšujúcej časti návrh matky na určenie vyživovacej povinnosti otca zamietol (výrok III.), neupravil styk otca s maloletým (výrok IV.) a vo výroku V. napokon rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 25 ods.2, § 62 ods.1,2,3,4,5,6,7, § 63 ods.3, § 75 ods.1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“) konštatujúc, že po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2023, č.k. 11CoP/95/2022-606 zistil skutkový stav uvedený v ods.

6 – 23 odôvodnenia rozhodnutia, ktorý následne vyhodnotil vo vzťahu k zostávajúcemu predmetu konania, ktorým je určenie výživného k maloletému a úprava styku maloletého s otcom. Pokiaľ ide o vyhodnocovanie možnosti úpravy styku otca s maloletým zistil, že otec sa od septembra 2020 s maloletým nestretáva, nekomunikujú spolu, otec v období 12/2020 -9/2021 maloletého nekontaktoval na odporúčanie psychologičky ÚPSVaR, samotný maloletý v rámci pohovoru so súdom nevidel priestor na úpravu styku formou ingerencie prostredníctvom relevantného poradenstva, príp. asistovaného styku (pohovory maloletého so súdom sa realizovali vo veku 14 rokov a 15 rokov a 9 mesiacov), podľa argumentácie maloletého sa otec o neho žiadnym spôsobom prakticky tri roky nezaujímal, čím odôvodňoval svoj aktuálny nezáujem na stretávaní otcom a skutočnosť, že stretávanie s otcom si v rámci súdom upraveného styku nevie predstaviť. Súd prvej inštancie uviedol, že už pri prvom rozhodovaní vo veci (9/2021) neupravoval styk maloletého s otcom a neukladal ani výchovné opatrenie zohľadňujúc a rešpektujúc (s ohľadom na vek) prejavovaný názor maloletého tak vo vzťahu k možnosti úpravy styku otcom, ako aj možnosti nápravy tohto vzťahu výchovným opatrením formou napr. špecializovaného poradenstva. Otec v konaní (obzvlášť odkedy nadobudol presvedčenie, že maloletý nie je jeho biologickým synom) spočiatku uvádzal, že bude maloletého vôľu vo vzťahu k stretávaniu sa s ním rešpektovať, neskôr trval na úprave styku aspoň každý druhý týždeň uvádzajúc, že s ohľadom na poruchu autistického spektra - Aspergerov syndróm, nie je maloletý schopný sám vyhodnotiť potrebu vzájomného stretávania sa s otcom, ani na strane súdu nie je dostatok odbornej kvalifikácie na posúdenie tejto otázky (na ktorú je potrebné buď nariadiť znalecké dokazovanie, alebo oslovenie odborníka na poruchy autistického spektra). Poukazujúc na vývoj vzťahu medzi synom a otcom od začatia konania a súčasne nespochybňujúc, že otec si k maloletému za 13 rokov vybudoval vzťah, sa nestotožnil s argumentáciou otca, že dôvodom pretrhnutia vzťahu maloletého k otcovi je len konflikt medzi rodičmi z 9/2020 majúca za preukázané, že vzťah otca a syna viazol už pred týmto konfliktom, otec následne obmedzil komunikáciu s maloletým na výmenu správ (v 12/2020), vzájomná komunikácia po 12/2020 úplne prestala aj napriek tomu, že odporúčania psychologičky ÚPSVaR BA k rešpektovaniu nastavenia maloletého a zvoleniu trpezlivého prístupu by vysvetľovali stav len do 9/2021, kedy otec kontakt s psychologičkou prerušil. Súd prvej inštancie rešpektujúc samotného maloletého sa nestotožnil s tým, že by situácia mala byť riešená výchovným opatrením (§ 37 Zákona o rodine), prípadne znaleckým dokazovaním vo vzťahu k schopnosti maloletého posúdiť otázku vzťahu s otcom, resp. dopytovaním na príslušnú odbornú autoritu ohľadom zistenia tejto schopnosti maloletého. Pri tejto úvahe zohľadnil, že z doložených lekárskeho správ nevyplýva znížená schopnosť maloletého posúdiť konkrétnu situáciu, resp. vzťah, naopak, u maloletého sú intelektové schopnosti v pásmach vyššieho priemeru v porovnaní s príslušnou vekovou skupinou. Súčasne poukázal na to, že u otca nevidel reálne kroky smerujúce k obnove vzťahu s maloletým, tieto sa od 12/2020 nerealizujú v žiadnom rozsahu, otec maloletého nekontaktuje vôbec (ani pri príležitosti sviatkov), otec popiera otcovstvo k maloletému, opakovane deklaruje, že odmieta k rukám matky prispievať na výživu maloletého, pričom za tohto stavu nie je potrebné zaoberať sa príčinami pretrvávajúceho rozvráteného vzťahu, prípadne potreby intervencie vo forme psychologického poradenstva. Aj keď podľa tvrdenia otca s maloletým otázku otcovstva nekomunikoval, na sociálnej sieti po vyhlásení rozsudku o rozvode manželstva v októbri 2021 uverejnil status, z ktorého je zrejmé, že svoje otcovstvo voči maloletému popiera. Otec mohol minimálne predpokladať, že verejne zdieľaný status (hoci aj nie so samotným maloletým), môže byť maloletému komunikovaný a môže sa ho citlivo a negatívne dotknúť. K návrhu otca na riešenie jeho otcovstva ako predbežnej otázky uzavrel, že táto otázka v tomto konaní nemôže byť riešená (je riešená v osobitnom konaní sp.zn. B4-7Pc/5/2021). V tejto súvislosti uviedol, že samotné popieranie otcovstva maloletý neuvádza ako základnú príčinu ich aktuálneho vzájomného stavu, za základnú príčinu považuje skutočnosť, že otec sa odmlčal, nijako ho nekontaktoval. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s argumentáciou otca, že správanie maloletého je podmienené vplyvom matky zdôrazňujúc, že maloletý je s ohľadom na svoj vek dostatočne vyspelý, aby si dokázal vyhodnotiť situáciu a okolnosti bez toho, aby tieto museli byť dôsledkom vplyvu niektorého z rodičov (samotný maloletý v rámci pohovoru na súde ovplyvňovanie matkou, resp. bránenie matkou v stretávaní sa s otcom negoval). S poukazom na uvedené neakceptoval postoj otca, že súdy, prípadne štátne orgány by mali vstupovať do rozhodovania maloletého o rozsahu jeho styku s otcom, resp. ingerovať formou asistovaného styku. V tejto časti odôvodnenia napokon zdôraznil, že v tomto prípade náprava vzťahu maloletého s otcom závisí predovšetkým od pozitívnej aktivity otca, riešenie formou ingerencie orgánov štátu by pri veku maloletého a špecifik prípadu predstavovalo nerešpektovanie maloletého a jeho postoja, ktorý, hoci teraz priestor na stretávanie sa s otcom nevidí, do budúcnosti ho nevyklučuje. Svoju úlohu zohráva samozrejme aj postoj matky maloletého, na ktorú súd prvej inštancie apeloval, aby z pozície rodiča motivovala

maloletého na obnovenie vzťahu s otcom, ktorý má v jeho živote s ohľadom na v minulosti prežitú roky v spoločnej rodine nenahraditeľný význam.

3. Pokiaľ ide o otázku vyživovacej povinnosti otca, matka vyčíslila mesačné výdavky na pokrytie oprávnených potrieb maloletého v sume 200 eur na bývanie, 360 eur strava, 67 eur škola a doprava, 36 eur oblečenie, 9 eur zdravotné náklady, 16 eur na hygienické potreby, ostatné náklady po prepočte 54 eur (20 eur príspevky na študentský účet maloletého, 10 eur jednorazový ročný poplatok za známku na ISIC kartu, a 33 eur mobilný telefón). V rámci nepravidelných výdavkov vyčíslila matka výdavky 89,70 eur mesačne, do ktorých zahrnula (za posledných 24 mesiacov) 180 eur letný tábor ecommerce, 128,34 eur na PROGRAMKO - IT kurz Python, 362,08 eur na dovolenku v Prahe, po 150 eur škola v prírode šk.r. 2021/2022 a šk.r. 2022/2023, 592 eur notebook ASUS Vivo book, 32,45 eur podložka pod notebook + taška na notebook, 107,20 eur na volant na konzolu, 68,77 eur na hru na konzolu F1 2023, 34,70 eur na hru na konzolu FIFA 2022, 32,88 eur na myš a hernú podložku, 12,70 eur na kryt na telefón, 60 eur kancelárska stolička, 165 eur tablet, 12,99 eur na nabíjačku a usb kábel, 15,89 eur na software Office II. kategórie, 19,90 eur na software Ashampoo Pro, 27,80 eur na model auta. Otec nerozporoval výdavky na bývanie (hoci uvádzal, že na tých by sa mohol v prípade, že by syn býval aj u neho pri úprave styku podieľať aj on), výdavky na stravu, hygienu, na školu a dopravu, na oblečenie, na zdravotné náklady, osobitne rozporoval z osobitných výdavkov výdavky na telefón argumentujúc, že ten maloletému do rozvodu platil on, platby len limitoval po tom, ako tieto dosiahli aj 100 eur mesačne (matka mu následne vrátila príslušnú SIM kartu). Osobitne rozporoval tiež výdavky v súvislosti s kancelárskou stoličkou a nákupom doplnkov, resp. hier na hernú konzolu, s tým, že toto všetko má k dispozícii maloletý u neho doma a neeviduje, že by prejavil niekedy záujem si to zobrať. Súd prvej inštancie výhrady otca akceptoval vo vzťahu k úhradám za mobilný telefón, ako aj vyčísleniu nepravidelných platieb, v celom rozsahu (89,70 eur), neuznal výdavky označené ako ostatné platby uvádzajúc, že časť výdavkov mohla matka maloletého ušetriť v súvislosti s duplicitným zakupovaním príslušenstva a hier na konzolu, pri výdavkoch na notebook, príslušenstvo pre notebook, model auta, tablet, príslušenstvo, softvér, kancelársku stoličku je možné predpokladať vyššiu životnosť ako 24 mesiacov, výdavky na školu v prírode a počítačové kurzy sa prekrývajú s výdavkami na školu maloletého, resp. záujmovou činnosťou maloletého. Zdôraznil, že spotrebné výživné má navyše okrem funkcie pokrývať podiel povinného rodiča na úhrade oprávnených potrieb maloletého dieťaťa aj výchovnú funkciu, nie je teda jeho úlohou pokryť každú potrebu pokrytú rodičom, o ktorej pokrytí rozhodol výlučne rodič, ktorý má dieťa v starostlivosti (v konkrétnom prípade bez akejkoľvek komunikácie s druhým rodičom), musí to byť potreba odôvodnená s ohľadom na oprávnené potreby, a to aj s ohľadom na spomínanú výchovnú funkciu vo vzťahu k dieťaťu, uvedomeniu si dieťaťom, že vzájomný vzťah s otcom sa nezužuje len na pokrývanie (všetkých) potrieb maloletého. Súd prvej inštancie uznal mesačné výdavky na bývanie vo výške okolo 200 eur, výdavky na stravu vo výške okolo 360 eur mesačne, výdavky na školu a dopravu vo výške okolo 67 eur mesačne, výdavky oblečenie a obuv vo výške okolo 36 eur mesačne, výdavky na zdravotnú starostlivosť vo výške okolo 9 eur mesačne, výdavky na hygienu okolo 16 eur mesačne, ostatné výdavky okolo 35 eur mesačne (príspevky na študentský účet 20 eur mesačne, ISIC karta necelé euro mesačne a prevyšujúcu sumu do 35 eur na telekomunikačné výdavky maloletého) a na náklady nepravidelné výdavky sumu 30 eur mesačne. Spolu tak výdavky na oprávnené potreby maloletého vyčíslil v sume okolo 750 eur mesačne zohľadňujúc skutočnosť, že maloletý od 01.09.2023 prešiel zo základnej školy na strednú školu, čo s ohľadom na príjmové možnosti oboch rodičov (a skutočnosť, že prevažujúcu časť aktuálnej výšky matkou vyčíslených výdavkov otec nerozporoval) odôvodňuje aj cenovú hladinu výdavkov na oprávnené potreby maloletého.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že matka dosahuje mesačný príjem cca 1 211 eur netto, otec cca 2 312 eur netto. Otec svoje celkové mesačné výdavky (vrátane výživného vo výške 150 eur) vyčíslil na sumu 2 503,34 eur z ktorých neuznal v celkovej výške platby spojené s rodinným domom v B. F., ktorý aktuálne nie je v otcovom vlastníctve, otec ho bezodplatne previedol darom na svoju matku (argumentujúc obavou, že sa jedná o majetok, na ktorého nadobudnutí sa podieľal výlučne otec, resp. jeho rodina a matka maloletého by mohla v budúcnosti, keďže manželstvo nebolo rozvedené, nadobudnúť titulom dedenia, ak by sa otcovi niečo stalo, podiel na majetku, ktorý jej podľa otca nepatrí) a konanie otca vyhodnotil ako úmyselné zbavenie sa majetku, ktoré môže mať dopad na možnosti otca plniť si vyživovaciu povinnosť voči maloletému. Na druhej strane súd prvej inštancie uznal, že sa nejedná o finančne likvidný majetok, z ktorého by otec mohol získať prostriedky (jedná sa o dvojdom, býva v ňom aj otcova matka, ktorá je dôchodkyňou), v každom prípade nepovažoval za dôvodné zohľadňovať hradenie výdavkov spojených s týmto domom v celej výške otcom a tieto

uznal maximálne vo výške okolo 325 eur mesačne (zvyšná polovica pripadá na jeho matku). Pokiaľ ide o vlastníctvo nehnuteľnosti v H. I., ktorej sú rodičia podielovými spoluvlastníkmi, výdavky na túto nehnuteľnosť súd nepovažoval za dôvodné (ak majú predstavovať prekážku pre plnenie vyživovacej povinnosti zo strany otca), túto nehnuteľnosť je možné predať, otec ju nepotrebuje nevyhnutne na pokrytie potreby svojho bývania a je možné nielen sa v celom rozsahu zbaviť výdavkov s ňou spojených, ale prípadný zostávajúci výťažok je možné použiť na krytie vyživovacej povinnosti otca voči maloletému. Aj keď predaj tejto nehnuteľnosti vyžaduje kooperáciu oboch rodičov (spoluvlastníkov), nič to nemení na skutočnosti, že je to likvidný majetok, ktorého predajom si otec môže znížiť výdavky a zároveň získať ďalšie prostriedky. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nemohol uznať výdavky otca na spotrebné úvery ako aj výdavky na právnické služby. Otec na pojednávaní 12.09.2023 uvádzal, že prostriedky z úverov čerpal z dôvodu pokrytia nákladov na právne zastúpenie v sporoch, kde je účastníkom, resp. stranou sporu, zároveň (okrem splátok týchto úverov) pritom duplicitne uvádza osobitné náklady na právnické služby vo výške 300 eur na mesiac. Následne vyslovil, že odôvodnené výdavky otca na krytie jeho potrieb (pre prípad, že by tieto mali obmedzovať plnenie vyživovacej povinnosti), môže otec znížiť spolu o sumu okolo 837 eur (polovica nákladov na nehnuteľnosť v B. F., náklady na nehnuteľnosť v H. I., osobitne duplicitne vyčíslené náklady na právne zastúpenie, v súvislosti s úhradou ktorého otec čerpal spotrebné úvery, ktoré na ten účel použil), čím sa jeho mesačné náklady budú pohybovať vo výške maximálne 1 700 eur mesačne. Vo vzťahu k podielu otca na plnení vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie zohľadňoval okrem jeho možností aj možnosti matky, rozsah, v akom štát participuje na nákladoch rodičov v súvislosti so starostlivosťou o vyživované deti (formou prídavku na dieťa, resp. daňového bonusu). Pri zohľadnení, že na náklady oprávnených výdavkov na maloletého má matka mesačne priamo v súvislosti so starostlivosťou o maloletého daňovou úľavou formou daňového bonusu 140 eur mesačne a formou prídavku na dieťa sumu 60 eur mesačne (spolu sumu 200 eur mesačne), súd prvej inštancie určil povinnosť otca prispievať na zostávajúcu časť nákladov na oprávnené výdavky na maloletého predstavujúcu sumu spolu okolo 550 eur mesačne (750 - 200) sumou 350 eur mesačne, pričom zohľadňoval aj rozdiel medzi príjmami oboch rodičov. Súd prvej inštancie bral do úvahy, že o maloletého sa stará výlučne matka, osobnej participácii na starostlivosti o maloletého sa však otec nebráni, samotný maloletý rezolútne obnovu kontaktu s otcom do budúcnosti nevyklučuje? uvedené súd prvej inštancie taktiež bral do úvahy ako priestor pre plnenie vyživovacej povinnosti aj iným spôsobom, ako finančným plnením. Vyslovil, že určené výživné je s ohľadom na výšku oprávnených potrieb maloletého ako aj na aktuálne možnosti otca primerané, vychádza z aktuálnej výšky oprávnených výdavkov na maloletého, zohľadňuje zároveň skutočnosť, že v septembri roku 2023 nastúpil na strednú školu.

5. Pokiaľ ide o obdobie od právoplatnosti rozsudku o rozvoje manželstva do 31.08.2023 súd prvej inštancie konštatoval, že toto obdobie je spojené s nadpriemerne vysokým nárastom inflácie (v čase rozhodovania súdu o rozvoje sa pohybovala okolo 5 %, začiatkom roku 2023 prudko stúpala k hladine 15,40 % , potom postupne klesala k súčasnej úrovni pod 10 %). Z vývoja cien mal za zrejmé, že výdavky na oprávnené výdavky na maloletého boli v čase právoplatnosti výroku rozvoje manželov nižšie, maloletý bol v tom čase žiakom základnej, nie strednej školy. Matka v prvom vyčíslení (č. I. 94 v spise) uviedla výšku ročných výdavkov na bývanie v sume 600 eur ročne (50 eur mesačne), výšku nákladov na stravu vo výške okolo 3 408 eur ročne (284 eur mesačne), výšku nákladov na školu vo výške 640 eur ročne (okolo 64 eur mesačne), výšku nákladov na rozvojové potreby vo výške 360 eur ročne (30 eur mesačne), na oblečenie 480 eur ročne (40 eur mesačne), na tábory, školy v prírode, dovolenky a výlety spolu 840 eur ročne (70 eur mesačne), na zdravotné náklady 430 eur ročne (35 eur mesačne), na hygienické potreby 16 eur mesačne, na sporenie 80 eur mesačne (ktoré následne zrušila), výška vyčíslených výdavkov tak predstavuje sumu okolo 578 eur mesačne. Otec takto vyčíslené výdavky v tom čase namietal uznajúc ich maximálne vo výške 435 eur mesačne, keď nerozporoval výdavky vo výške 64 eur na školu, 30 eur na hračky, 20 eur na oblečenie a obuv, 70 eur na tábory, 35 eur na zdravotné náklady, 16 eur na hygienické potreby, cca 200 eur na stravu, pričom k výdavkom na bývanie sa bližšie nevyjadril. Z výdavkov vyčíslených na č. I. 94 otec rozporoval výdavky na oblečenie (uznával ich do výšky 20 eur mesačne) a výdavky na stravu (uznával ich do výšky maximálne 200 eur mesačne). Súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že práve obdobie od jesene 2020 do jari roka 2023 bolo sprevádzané prudkým nárastom cien, pričom suma 750 eur už berie do úvahy aj skutočnosť, že záujmy stredoškolačka a štruktúra jeho výdavkov sa oproti žiakovi základnej školy mení a sú aj vyššie. Ak však vychádzal z toho, že otec uznal výdavky do výšky 435 eur mesačne, pri výdavkoch na oblečenie a obuv je možné tieto navýšiť o sumu 16 eur oproti otcom uznaným 20 eurám (výdavok 20 eur je v prípade štrnásť, resp. pätnásťročného chlapca neakceptovateľný, navýšením na 16 eur súd napokon

dospel k medzi rodičmi aktuálne nesporným 36 eur mesačne), pokiaľ ide o výdavok na bývanie, tam súd vychádzal zo skutočnosti, že otec na pojednávaní 12.09.2023 nerozporoval výdavky matky na bývanie maloletého vo výške 200 eur mesačne. Keďže matka u svojho priateľa už v čase rozvodu manželstva bývala, súd vychádzal z tohto výdavku aj pre obdobie od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva do 31.08.2023. Pri určení pôvodne sporného výdavku na stravu súd prvej inštancie vychádzal z výdavku vo výške 200 eur mesačne, pričom na tejto skutočnosti nič nemení, že na pojednávaní 12.09.2023 nerozporoval výdavky na stravu vo výške 360 eur mesačne (maloletý je medzičasom oproti roku vekom bližšie dospelému mužovi, jeho nároky na stravu sú tak vyššie), výška mesačných výdavkov na stravu maloletého dieťaťa (vo veku necelých 14 rokov v čase právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode) v sume 200 eur mesačne predstavuje sumu, ktorá je schopná pokryť oprávnené potreby maloletého dieťaťa v tomto veku výlučne len na stravu na mesiac. Táto môže pri vyššom aktuálnom veku, raste cien, prípadne pri výbere kvalitnejšej a tým aj drahšej stravy pokojne dosiahnuť aj sumu dnes nerozporovaných 360 eur mesačne (teda sumu, ktorú už aktuálne otec nerozporoval), obzvlášť, ak je to spojené s prudkým nárastom cien. Súd prvej inštancie tak pre obdobie od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva do 31.08.2023 pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti za toto obdobie vychádzal z nákladov vo výške okolo 650 eur na začiatku tohto obdobia (64 škola + 30 eur hračky + 36 eur oblečenie + 70 eur tábory + 35 eur zdravotné náklady + 16 eur hygienické potreby + 200 eur strava + 200 eur bývanie) s tým, že tieto výdavky postupne do 01.09.2023 narástli na sumu okolo 750 eur mesačne, v dôsledku jednak zvyšujúceho veku maloletého, jednak inflácie a jednak prechodom na strednú školu. Tento cenový nárast bol sprevádzaný postupnými ingerenciami štátu, keď sa prídavok na dieťa zvýšil zo sumy 25,50 v roku 2021 na sumu 30 eur od 01.07.2022 a následne na sumu 60 eur mesačne od 01.01.2023. Daňový bonus sa zvyšoval zo sumy 39,47 v roku 2021 postupne cez sumu 43,60 do júla 2022, následne od júla 2022 na sumu 70 eur až po súčasných 140 eur od januára 2023. Súd tak pri zohľadnení všetkých okolností určil výživné otca za obdobie od 27.11.2021 (právoplatnosť výroku o rozvode manželstva) do 31.08.2023 v sume 300 eur mesačne s tým, že časť výdavkov na maloletého bola aj v tomto období vykrytá matkou poberanými prídavkami a tiež matkou uplatňovaného daňového bonusu, postupne sa táto časť v danom období zvyšovala z pôvodnej súhrnnej sumy od cca. 65 eur do aktuálnej súhrnnej sumy 200 eur. Nakoľko sa matka domáhala výživného v sume 550 eur mesačne, teda v sume vyššej, akú za primeranú na základe vykonaného dokazovania vyhodnotil súd, súd v prevyšujúcej časti návrh matky zamietol.

6. Súd prvej inštancie s poukazom na § 63 ods. 3 Zákona o rodine v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že odôvodnenou potrebou maloletého dieťaťa je aj tvorbu úspor, kritériom je, že to umožňujú možnosti povinného rodiča. V konkrétnom prípade mal s ohľadom na vyhodnotenie možností otca za preukázané, že pomery otca umožňujú tvorbu úspor maloletého, ktoré matka navrhla vo výške 50 eur mesačne (prípadne podľa úvahy súdu). Z vyhodnotenia možností otca, pri zohľadnení oprávnených výdavkov otca v sume cca 1 700 eur mesačne následne uzavrel, že určenie výživného na tvorbu úspor je dôvodné. Účelom výživného na tvorbu úspor je vytvoriť rezervu, ktorá môže byť neskôr (do dospelosti maloletého so súhlasom súdu) použitá na krytie prípadných neočakávaných výdavkov, prípadne môže pomôcť maloletému pri štarte v dospelosti, a podobne. Keďže v konkrétnom prípade je úhrada výživného na tvorbu úspor maloletého nepochybne v možnostiach povinného otca, súd návrhu matky vyhovel, s tým, že výživné bude otec poukazovať na osobitný účet na meno maloletého, ktorý je matka povinná zriadiť v peňažnom ústave, pričom na zriadenie účtu, ako aj jeho oznámenie súd stanovil matke lehotu 10 dní od vyhlásenia rozsudku.

7. Súd prvej inštancie napokon ustálil výšku zročného spotrebného výživného v celkovej sume 3 190 eur a výšku zročného výživného na tvorbu úspor v celkovej sume 1 054,64 eur vyčísleného ako rozdiel medzi spotrebným výživným a výživným určeným na tvorbu úspor, ktoré má otec za rozhodné obdobie od 27.11.2021 do rozhodnutia súdu zaplatiť a ktoré v tomto období na základe nariadeného neodkladného opatrenia uhradil. Na úhradu zročného výživného určil otcovi lehotu 30 dní od doručenia rozsudku, s tým, že pri spotrebnom výživnom je otec povinný realizovať úhradu k rukám matky maloletého, a pri výživnom na tvorbu úspor je tak povinný urobiť na osobitný účet maloletého.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.m.p.“).

9. Proti rozsudku v časti výrokov výživného a zročného výživného podala v zákonnej lehote odvolanie matka namietajúc, že sa jedná o diskriminačné rozhodnutie vo veci určenia výšky výživného, o neprimerané a nespravodlivé zvýhodnenie otca a zhovievavý postoj k nemu, o prehliadanie dôkazov

a skutočností predkladaných matkou, pričom v prípade sudcu sa jedná o jeho tretie rozhodnutie, ktorým nerozhoduje v prospech maloletého. Právoplatnosť výroku o rozvode bola určená až Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím zo dňa 05.05.2023, č.k. 11CoP/95/2022-606, doložku právoplatnosti Mestský súd Bratislava II vydal až dňa 27.06.2023. Počas celej doby znášala spolu s maloletým právnou neistotu a finančnú tieseň, keďže súd v rozhodnutí zo dňa 27.09.2021 podmienil platenie výšky výživného právoplatnosťou výroku o rozvode. Sudcu na pojednávaní nezaujímala skutočnosť, prečo otec po celú dobu platil iba 150 eur určených neodkladným opatrením, štruktúrovaný prehľad výživného plateného otcom si vyžiadal od nej (nie od otca). Ku dnešnému dňu nie je Mestským súdom Bratislava II vydaná doložka vykonateľnosti k výrokom o výživnom a matka sa tak opätovne nemôže exekučným titulom domáhať časti nezaplateného výživného v mesiaci 9/2023. Matka poukázala ďalej na to, že súd neskúmal príjmy otca v rokoch 2020, 2021 neskúmal, pričom na pojednávaní určoval výživné za obdobie od 27.11.2021. Konštatovala, že ňou doložené doklady (dva výpisy z účtu otca vedeného v H. F.) sú staršieho dáta z roku 2016 , avšak jej podozrenie pre existenciu príjmu zo spoločnosti J.-J. B., K. trvá, nakoľko zakladateľom a predstaviteľom Dozornej rady spoločnosti bol niekoľko rokov otec A. L. E. a otec pred nástupom do M. G. K.. v tejto spoločnosti niekoľko rokov pracoval . Matke nie je známe z akého dokladu s gastrolístkami sudca vychádzal, keďže takýto doklad otcom nebol doložený do spisu, počas pojednávania 12.09.2023 sa súd o prípadnej lustrácii príjmov otca v Sociálnej poisťovni nezmenil, sudcovi na pojednávaní stačilo iba otcove tvrdenie, že žiadny iný príjem nemá a matka uvedené ničím nepodložila. V tejto súvislosti matka zdôraznila, že súd pri rozhodovaní o veci nemôže, pokiaľ nestanoví zákon inak, vychádzať iba z tvrdení účastníkov alebo zo skutočností, ktoré boli iba osvedčené, ale z výsledkov dokazovania a z nich vyplývajúceho skutkového stavu. Otec všetky doklady o zárobku a dokumenty o majetku doložil do spisu dňa 11.09.2023 , súd ich nezaradil do tohto spisu ale do spisu 17P/24/2023 , a tieto jej boli dňa 11.09.2023 doručené do schránky K., N. v súvislosti s iným spisom . K tvrdeniu otca o tom, že nevie kde od roku 2020 maloletý býva uviedla, že už v neodkladnom opatrení z 16.11.2020 a v odpovedi KS BA k odvolaniu je uvedené, že maloletý býva s matkou na D. O. P. X Q. F. a otec o danej skutočnosti vie. Otec ju dňa 13.09.2021 vylúčil z trvalého pobytu z ulice F. jednostranným úkonom, od 13.12.2021 má trvalý pobyt na adrese C. XXX a G. si k 15. narodeninám želal zapísať trvalý pobyt na rovnakú adresu, nakoľko mu mal byť vystavený prvý občiansky preukaz. Matka mailom zo dňa 07.11.2022 prostredníctvom právnej zástupkyne otca požiadala o udelenie súhlasu na prepis, pričom otec a ani jeho právna zástupkyňa nereagovali. Matka ďalej namietla obsiahlosť, formuláciu, štylistiku a cieľnú zložitosť bodov 38 až 43 rozhodnutia, nakoľko pri niektorých súdom formulovaných vetách ani nie je možné dať relevantnú odpoveď či argumentáciu bez toho, aby sa neodkazyvalo na iný bod rozhodnutia. Formulácie sú chaotické a cielene mätúce, a to najmä v uznávaní či neuznávaní výdavkov na maloletého z rôznych podkladov v rôznych obdobiach. Súd v odôvodnení rozhodnutia situáciu o výdavku na mobilný telefón účelovo skresľuje, otec skutočnosť, že na telefóne vytvoril akýsi limit nijako nedokladoval (iba tvrdil), čo stačilo, aby tieto výdavky neuznal. Z doložených faktúr za mobilný telefón vyplýva, že otec v priemere hradil maloletému mesačne sumu 63,91 eur a nie 100 eur ako neustále prezentuje, okrem mobilného telefónu nedokladoval žiadne doklady, účtenky, či faktúry preukazujúce, aké mal on výdavky bežnej starostlivosti na maloletého. Keďže za obdobie od 27.11.2021 do rozhodnutia súdu otec mobilný telefón neuhrádzal vôbec, matka nerozumie formulácii, že tento výdavok súd v celom matkou uvádzanom o rozsahu neuznal, hoci zohľadnil, že po rozvode manželstva ho uhrádzala matka. Matka ďalej namietla neuznanie výdavkov - nepravidelné platby 89,70 eur mesačne za posledné 2 roky od rozvodového konania poukazujúc na to, že počas pojednávania 27.09.2021 a 12.09.2023 sa súd dotazoval otca, s ktorými výdavkami matky nesúhlasí. Štandardne otec neuznal výdavky ako Play Station, stolička, hry, software, PC. Ntbk, príslušenstvo, atď. a v dokladoch matky zo dňa 27.08.2023 v Prilohe č. 20 všetky nepravidelné platby hradené matkou v posledných dvoch rokoch. K neuznaným hmotným veciam stačilo otcovi iba uviesť že ich neuznáva, pretože všetky veci u neho G. má., pričom počas celej doby sporu nedoložil jediný doklad alebo účtenku, že takéto veci zakúpil a že ich v domácnosti skutočne má. Čo sa týka neuznaných nehmotných vecí ako kurz IT-Programko, počítačový tábor Ecommerce je nepochopiteľné, že ich súd zaradil ako duplicitne vyčíslené aj v časti škola a školské pomôcky. K neuznaniu výdavkov za kancelársku stoličku, nákupu doplnkov, resp. hier na hernú konzolu matka uviedla, že 25.09.2021 si prišli pre svoje veci do domu v B. F., toto prevzatie skončilo neúspešne a musela vzhľadom na agresivitu otca volať políciu. Sudcove hodnotenie otcových tvrdených dôkazov matka kvalifikovala ako porušenie princípu hodnotenia dôkazov. Otec odo dňa 27.09.2021 neplatí súdom stanovených 300 eur, ale iba 150 eur mesačne vyplývajúce z neodkladného opatrenia, po celé obdobie musela vynakladať enormné úsilie, aby dieťaťu zabezpečila všetko to čo malo predtým , než prišlo k rozchodu rodičov. Pokiaľ otec vyhlasuje, že dieťa sa môže s uvedenými vecami hrať a využívať ich iba v dome v B. F., ale dieťa sa jednoznačne bráni styku s otcom,

tak musela zakúpiť niektoré s otcom zadržovaných vecí. Konštatáciu súdu v bode 40 odôvodnenia funkcií spotrebného výživného označila za zúfalý pokus obhájenia bezdôkazných tvrdení otca a jeho správania sa.

10. Matka ďalej poukázala na to, že súdom uvádzané výdavky otca v sume 1 700 eur nekorešponujú s predloženými a uznanými výdavkami - 325 eur výdavky na bývanie v B. F., 150 eur výživné, 50 eur oprava nehnuteľností, 300 eur strava, 43 eur mobilný telefón, 50 eur sporenie, 100 eur doprava, drogéria 20 eur, oblečenie 40 eur (spolu 1 078 eur). Mala za nemysliteľné, že sudca sa dopracoval k stanoveniu otcových odôvodnených výdavkov v sume 1 700 eur, oprávnených výdavkov na maloletého v sume 750 eur a matke na život ostáva zvyšných 871 eur na vlastné výdavky (ubytovanie, strava, doprava, mobil, drogéria, ošatenie, študentský účet), z ktorých financuje neuznané nepravidelné platby 89,70 eur. V materiáli dňa 10.09.2021 a 28.07.2023 uviedla, že od roku 2020 nie je schopná financovať zubnú starostlivosť o maloletého (v 10/2023 zaplatila za ošetrovanie hlbokého zubného kazu 155 eur s tým, že maloletého čaká oprava ďalších 5-tich zubov). Podľa matky súd postupoval neprípustne, diskriminačne a protiprávne pri určení výšky výživného na maloletého a ročného výživného, pričom sudca výživu maloletého na pokrytie oprávnených výdavkov vyskladal ako výživné pre povinného rodiča, výživu oprávneného rodiča, daňového zvýhodnenia matky a prídavku na dieťa, čo nemá oporu v zákone. Výška výživného v sume 300 eur a od 01.09.2023 v sume 350 eur mesačne je neadekvátne nízka, sudca sa na pojednávaní 27.09.2021 o štátnej pomoci nijako nezmieňuje, daňový bonus sa začal meniť významne až od druhej polovice roku 2022 a ustálil sa až k 01.01.2023. Svojím rozhodnutím sudca priamo naviazal časť výživného na maloleté dieťa na jej zamestnanosť, protiprávne podmienil získanie celej výšky výživného tým, že ak matka chce túto časť výživného poberať a pokryť maloletého oprávnené výdavky, musí byť povinne zamestnaná bez ohľadu na okolnosti, či jej zdravotný stav. Podľa matky štátne inštitúcie by nemali dieťa ukraľovať o dávky štátnej pomoci, ktoré patria maloletým a počítat s nimi ako s prioritou vo výživnom, ak celú vyživovaciu povinnosť môžu a vedia legitímne preniesť na rodičov. Súd navyše opomenul, že predmetný daňový bonus síce matka dostáva ku mzde, ale ten už je započítaný a zohľadnený v jej príjme. Pokiaľ ide o prídavok na dieťa, tento je štátnou sociálnou dávkou, ktorou štát prispieva rodičovi či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. Matka zdôraznila, že povinnosť prispievať na výživu maloletých majú predovšetkým rodičia, vyplácanie prídavkov na deti nenahradzuje plnenie tejto povinnosti čo znamená, že aj rozhodnutie o výživnom naviazané na prídavky na deti nemá oporu v zákone a priamo poškodzuje a diskriminuje maloletého. Odôvodnenie rozhodnutia o priestore na iné než finančné plnenie vyživovacej povinnosti otca je pre matku nepochopiteľné, a to s poukazom na okolnosti danej veci. Sudca mal a mohol otcovi jasne naznačiť, že jeho konanie v súvislosti s verejným príspevkom na sociálnej sieti dňa 20.10.2021 (že maloletý nie je jeho synom) hraničí s trestným činom § 373 Trestného zákona. Pokiaľ ide o spotrebné úvery vo výške 24 000 eur z 5/2022 a 3 000 eur z 1/2023, matka s poukazom na štyri konkrétne spory uvádzané otcom (rozvod 13P/99/2019, úprava práv a povinností do rozvodu 17P/24/2023, vyporiadanie BSM a prejednávaná vec) uviedla, že výpočtom dospela k záveru o sume 5 100 eur použitú z úverov otcom na pokrytie právnych služieb a je otáznym, kde skončilo 21 900 eur. K tvrdeniu otca na pojednávaní 12.09.2023, že predal kolegovi motocykel Honda Transalp za sumu 5 000 eur a tieto použil opätovne na právne služby konštatovala, že za dva mesiace s istotou 5 000 eur z predaja motocykla otec nemohol minúť. Od roku 2020 otec neprezentoval žiadne mimoriadne investičné alebo životu nevyhnutné výdavky, ktoré by ho za určitých okolností oprávňovali k načerpaniu vysokého úveru, po 17.07.2019 predal ďalšie vozidlá značky Honda CRV čierna v koži, Honda HRV červená SUV, spomínaný motocykel a na dvore M. G. K. odstavil ďalšie vozidlo Honda CRV modrej farby bez značiek v minimálnej zostatkovej hodnote. Otcovi, ktorý má pravidelný zárobok cca 2 300 eur, býva v luxusnom dvojdome v B. F. v hodnote okolo 850 000 eur aj s pozemkom, vozí sa na luxusnom elektromobile z roku 2020, ktorého vlastníčkou je jeho 79 ročná matka (nikdy v živote nevlastnila vodičské oprávnenie), disponuje financiami z úveru načerpaných v hodnote 27 000 eur, ktorý rozpredal svoj vozový park a stále disponuje financiami z odpredaja, ktorý súd presvedča, že 15.08.2023 má zápornú bilanciu na osobnom účte, avšak 21.08.2023 užíva pláže E. C. D. R., s istotou pri stanovovaní výšky výživného netreba pomáhať s vykrývaním výživy na dieťa štátnymi dávkami. Jej príjem je 1 211 eur aj s daňovým bonusom, mesačne hospodári tak, aby seba a maloletého nedostala do zápornej bilancie. Otec nehnuteľnosť v B. F. dňa 17.07.2021 previedol darom na svoju matku, maloletému znemožnil v budúcnosti sa domáhať priameho dedenia po otcovi, neváha vziať na seba neprimerané riziká spojené so záväzkami zo spotrebného úveru, ktoré v budúcnosti s istotou maloletému prinesú možnosť dlhu po otcovi. Ak súd v období od 27.11.2021 do 31.08.2023 ustálil výdavky maloletého na 650 eur mesačne, so zohľadnením rodinného prídavku a daňového bonusu otcovi vlastne na začiatku obdobia výživy určil

300 eur (13% z príjmu) a jej 285 eur (26 % z jej príjmu). Pokiaľ za obdobie od 01.09.2023 pri rovnakom zohľadnení prídavkov na dieťa a daňového bonusu ustálil výdavky maloletého na 750 eur mesačne , otcovi určil výživné 350 eur (15% z jeho príjmu) a jej 200 eur (28 %). Matka uviedla že žiada, aby výživné súd stanovil podľa zaužívanej súdnej praxe, kedy platí, že výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20-30% jeho čistého príjmu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Napokon žiadala, aby sa súd začal zaoberať novým prvkom v legislatíve, ako je ohýbanie práva. V odvolacom návrhu navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. zmenil a uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého za obdobie od 27.11.2021 do 31.08.2023 sumou 450 eur mesačne a počnúc dňom 01.09.2023 sumou 550 eur mesačne titulom spotrebného výživného, vždy do 15-eho dňa v mesiaci vopred k rukám matky a zročné výživné za obdobie od 27.11.2021 do 31.08.2023 v sume 6 360 eur uloží otcovi zaplatiť k rukám matky, do troch dní od doručenia rozsudku.

11. Proti výrokom I., II. a IV. rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie otec namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 389 ods.1 písm. b/, c/ C.s.p.). Podľa otca súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie potrebné na zistenie výdavkov maloletého , pričom matka nepredložila žiaden dôkaz týkajúci sa výdavkov dieťaťa. Rozumie tomu, že v zmysle platného právneho poriadku je povinný platiť výživné na dieťa v prípade, ak uplynula lehota na zapretie otcovstva, zároveň však je takéto rozhodnutie diskriminačné v zmysle Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Vážne výhrady vyslovil voči rozhodnutiu v oblasti styku s maloletým , kedy súd opäť zobral do úvahy vyjadrenia maloletého (že sa nechce s otcom stretávať, resp. si určí stretávanie sám), ktoré sú totožné s vyjadreniami matky. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom maloletého, že jeho styk s otcom bol narušený už skôr (čo si neoveril), nezohľadnil, že osoby s Aspergerovým syndrómom majú problém nie s IQ, ale s EQ (emocionálnou inteligenciou), sú ľahko manipulovateľné. Jeho pasivitu vo vzťahu k synovi tvrdila matka, ktorá bez dohody s ním mení maloletému školu, jeho trvalý pobyt, takže otec nemá predstavu, kde maloletý chodí do školy, kde sa zdržuje. Matka zobrala syna k sebe v septembri 2020 po viacerých dohovoroch otca a kolíznej opatrovníčky, aby si sriedavú starostlivosť aspoň vyskúšala, maloletý sa s ním lúčil so slovami „nebuď smutný , o týždeň prídem “, avšak matka ho už nevrátila. Neváhala ho osočovať z vážnych záležitostí verejne (od týrania až po anonymy do práce), jej správanie sa nezdá primeraným, a sám súd ju viackrát musel upozorňovať na neprimerané správanie. Otec zdôraznil, že právom dieťaťa je mať možnosť styku s druhým rodičom , pričom dieťa má zároveň povinnosť správať sa k rodičom rešpektujúcim spôsobom. Rozhodnutie súdu o neupravení styku môže viesť k nulovému styku, čo sa aj stalo a bude sa diať naďalej. Otec žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a rozhodol tak, že je oprávnený stretávať sa s maloletým každý druhý víkend od piatku od 12.00 hod. do pondelka do 8.00 hod. ráno s tým, že si ho vyzdvihne v piatok v školskom zariadení a v pondelok o 8.00 hod. ho do školského zariadenia zavezie a otcovi uloží povinnosť prispievať na výživu maloletého titulom bežného výživného sumou 150 eur mesačne, alternatívne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil, vec vrátil na opätovné konanie , v ktorom prvostupňovému súdu nariadi vykonať znalecké dokazovanie zamerané na možnú manipuláciu matky a na jej rodičovské schopnosti a ďalej nariadi uložiť maloletému povinnosť podrobiť sa účinnému výchovnému opatreniu zameranému na obnovu vzťahu s otcom bez ingerencie matky.

12. Otec v osobnom podaní tvoriacom prílohu odvolania poukázal na chronológiu histórie rodiny od decembra 2019 do 12.09.2023, kedy od októbra 2021 nemal na maloletého žiaden kontakt, keďže matka mu vrátila SIM kartu z mobilného telefónu maloletého po tom, ako nastavil limit v programe O2 na 25 eur mesačne . Po poslednom pojednávaní (12.09.2023) mu matka oznámila, že maloletý študuje na SPŠE Hálava, Bratislava, trvale bytom C. XXX, je zdravý a šťastný. V informácii sa nenachádza žiaden kontakt na maloletého, oznámená adresa nie je adresou, kde sa maloletý reálne zdržiava, následne mu matka 22.09.2023 poslala číslo účtu, kde chce hromadiť peniaze pre maloletého. Podľa otca matke v žiadnom prípade nejde o najlepší záujem dieťaťa a hoci nie je biologickým otcom maloletého, má k nemu citový vzťah, pretože ho 13 rokov vychovával v domnení, že je jeho biologický syn. Neprijateľné je, aby sa s maloletým nestretával, nemal s ním kontakt a iba na neho platil. Konštatoval, že je ochotný podporovať maloletého finančne cez sporiaci účet ku ktorému nemá prístup matka a ku ktorému bude mať prístup maloletý po dovŕšení dospelosti. Otec poukázal na to, že v doterajších súdnych sporoch je porušovaný ústavný zákon č. 23/1991 Zb. vo viacerých článkoch Listiny základných práv a slobôd – hlava 5 čl.36 bod 1, hlava 1 čl.3 bod 1, hlava 4 čl. 32 bod 3, hlava 5 čl. 36 bod 3, hlava 5 čl. 38 body 1, 2. V podaní napokon

požadoval odborné vyšetrenie maloletého kvalifikovaným znalcom v odbore detskej psychológie so skúsenosťou s aspergerovým syndrómom s možnosťou položiť mu otázky, prípadne dovypočutie znalca na pojednávaní zdôrazňujúc, že uskutočnený 10 minútový pohovor so sudcom a urobenie z neho záveru je neprijateľné, keďže sudca nie je kompetentný urobiť z tohto pohovoru odborný nestranný a objektívny záver. Otec napokon navrhol zväziť psychologické vyšetrenie matky, a to na zistenie jej charakterových vlastností a pohnútok aké mala a má pri manipulácii maloletého proti niekomu, kto sa o neho staral celých 13 rokov od jeho narodenia a má k nemu citový vzťah (aj napriek tomu, že sa dozvedel že nie jeho biologický otec).

13. Kolízny opatrovník sa k odvolaniam rodičov písomne nevyjadril.

14. Matka v písomnom podaní zo dňa 08.07.2024 dala do pozornosti potrebu zaoberať sa aj so skutočnosťami, faktami, dôkazmi a rozhodnutiami v súvisiacich veciach, vedených na Krajskom súde v Trnave pod sp.zn. 13 CoP/67/2023 o zapretie otcovstva, právoplatne skončené a sp.zn. 13 CoP/71/2024 o úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu – zročné výživné, ktoré nie je doposiaľ právoplatne skončené. S danou vecou spisové značky na seba nadväzujú prostredníctvom mílnika, ktorým je spätne stanovený dátum právoplatnosti rozvodu ku dňu 27.11.2021, pričom včasné nestanovenie právoplatnosti výroku o rozvode v roku 2021 priamo poškodilo matku a maloletého. Pokiaľ by senáty v oboch spisových značkách neboli vzájomne oboznámené o veciach, je dôvodná obava, že v rozhodnutiach dôjde k závažnej kolízii a nesúrodosti určenia výživného a zročného výživného a tiež k duplicitnému rozhodnutiu o výživnom na čas 27.09.2021 – 26.11.2021.

15. Odvolací súd preskúmal vec v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66 C.m.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. C.s.p., s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p., dospievajúc k záveru o tom, že odvolaniami oboch rodičov napadnuté rozhodnutie je vo svojich výrokoch vecne správne. Dodáva, že otec napadol odvolaním výroky I., II. a IV. rozhodnutia a odvolacie námietky matky smerovali výlučne proti výrokom vzťahujúcim sa k výživnému (t.j. vzájomne závislým výrokom I., II. a III.).

16. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

18. Keďže zostávajúcim predmetom posudzovanej veci je výlučne otázka výživného za obdobie od 27.11.2021 (t.j. od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva) a otázka úpravy styku otca s maloletým dieťaťom, odvolací súd účastníkov konania v predchádzajúcej a nasledujúcej časti odôvodnenia označuje ako otec a matka.

19. Ako podstatnú skutočnosť zdôrazňuje, že konanie o rozvod manželstva (ktoré je návrhovým konaním) je zo zákona spojené s konaním o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom na čas po rozvode (§ 100 C.m.p.), ktoré je svojim charakterom konaním vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Súd konajúci o rozvode manželstva rozhoduje zásadne len o úprave pomerov manželov k ich maloletým deťom na čas po rozvode a žiadnu povinnosť súvisiacu s touto úpravou pomerov nemôže upraviť inak než v nadväznosti na právoplatnosť výroku o rozvode manželstva, celá úprava výkonu rodičovských práv a povinností smeruje len do času, ktorý nastane po právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode. Uvedené znamená, že v danej veci súd prvej inštancie právne korektne rozhodoval o pomeroch maloletého dieťaťa naviazaných na právoplatnosť výroku o rozvode manželstva (27.11.2021), riadiac sa právnym záverom uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2023, č.k. 11 CoP/95/2022-606, ktorý s poukazom na obsah odvolaní oboch rodičov proti v poradí prvému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27.09.2021, č.k. 13P/99/2019-414 ustálil, že výrok I. o rozvode manželstva a výroky II., III., v ktorých bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky a oprávnenie ho zastupovať a spravovať jeho majetok bolo zverené obom rodičom, neboli napadnuté odvolaniami rodičov, a tieto ako samostatné výroky nadobudli právoplatnosť (čl. 7, § 2 ods.1 C.m.p., § 363 C.s.p.). S poukazom na uvedené nechal bez povšimnutia bezzákladovú konštatáciu matky obsiahnutú v jej podaní zo dňa 08.07.2024 o nejasnom spätnom určení dátumu právoplatnosti rozvodu na deň 27.11.2021. Rovnako

neprihliadal na úvahu matky o potrebe zaoberať sa so skutočnosťami, faktami, dôkazmi a rozhodnutiami v súvisiacej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp.zn. 13 CoP/71/2024 , ktorej predmetom je úprava práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas do rozvodu (fakticky sa jedná už len o výživné na čas do rozvodu manželstva) , keďže toto konanie sa týka rozdielneho obdobia a v žiadnom prípade nejde „o duplicitné rozhodnutie o výživnom za čas od 27.09.2021 do 26.11.2021“.

20. Ako ďalšiu podstatnú skutočnosť majúcu význam pre celé posudzované rozhodnutie konštatuje, že tvrdenia otca o tom, že nie je biologickým otcom maloletého dieťaťa, nemajú pre posudzovanú vec žiaden právny význam . Aj keď otec v priebehu konania a aj v podanom odvolaní v tejto súvislosti opakovane poukazuje na porušovanie jeho práva na prístup k súdu, na neodňateľnosť, nepremičateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv a slobôd, na právo na náhradu škody za nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup orgánu štátu, právo na zákonného sudcu a na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov , pre súd prvej inštancie a aj odvolací súd bolo a naďalej je podstatným, že k určeniu otcovstva k maloletému G. E., nar. XX.XX.XXXX došlo súhlasným vyhlásením rodičov (§ 90 Zákona o rodine), pri ktorom je možné oprávnené predpokladať, že otec tak urobil na základe vlastného, slobodného a dostatočne uváženeho rozhodnutia. Navyiac, z úradnej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že návrh otca na zapretie otcovstva bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 05.05.2022, č.k. 7Pc/5/2021 – 270 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.05.2024, č.k. 13CoP/67/2023 - 385 zamietnutý.

21. Podľa § 24 ods. 1 Zákona o rodine v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

22. Podľa § 24 ods.4 Zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

23. Podľa § 62 ods. 1,2,4,5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

24. Podľa § 63 ods.3 Zákona o rodine ak to majetkové pomery povinného rodiča dovoľujú, za odôvodnené potreby dieťaťa možno považovať aj tvorbu úspor. V takom prípade súd uvedie pri určení výživného sumu výživného, ktorá je určená na tvorbu úspor, a uloží povinnému rodičovi, aby túto sumu poukazoval na osobitný účet maloletého dieťaťa, ktorý v prospech neho zriadi rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Na nakladanie s prostriedkami na účte maloletého dieťaťa je potrebný súhlas súdu.

25. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

26. K odvolaciemu prieskumu podrobeným výrokom I., II. a III. týkajúcich sa výživného (ktoré sú vzájomne závislé) zdôrazňuje, že výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom, tak po stránke fyzickej ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzna, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a pod.. Pokiaľ ide o výšku výživného, vychádzajúc z ust. § 62 ods. 1, 2, 3, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, súd pri určovaní výživného berie zreteľ na odôvodnené potreby maloletých detí, ako aj na zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov, pri zachovaní práva detí podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Základnou podmienkou správneho určenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je vyhodnotenie nákladov na dieťa tak, aby vystihovalo potreby dieťaťa ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (§ 217 ods.1 C.s.p.), ktorá musí predstavovať vyčíslenie všetkých pravidelných a nepravidelných platieb na dieťa tak, aby bola jednoznačne určiteľná, táto musí vychádzať zo základných potrieb (bývanie, stravovanie, ošatenie, zdravotná starostlivosť, náklady súvisiace o školskou dochádzkou a pod.), a pokiaľ to životná úroveň rodičov dovoľuje, treba zohľadniť aj tiež náklady na voľnočasové aktivity. Po stanovení konkrétnej výšky priemerných mesačných nákladov na dieťa , môže súd pristúpiť k určeniu miery, ktorou sa na stanovených mesačných nákladoch bude podieľať každý z rodičov , pri zohľadnení ich zárobkových schopností , majetkových pomerov, životnej úrovne, počtu iných vyživovacích povinností a ich výšky, plnenia vyživovacej povinnosti aj osobnou starostlivosťou o dieťa, plnenia vyživovacej povinnosti aj vecnými plneniami .V prípade, ak to majetkové pomery povinného rodiča dovoľujú, za odôvodnené potreby dieťaťa možno považovať aj tvorbu úspor.

27. Ďalej zdôrazňuje, že aj pri rozhodovaní o určení výživného rodičov k maloletým deťom je konajúci súd podľa § 35 C.m.p. povinný zistiť skutočný stav veci, ktorý je mierou čo najbližšieho priblíženia sa hmotnoprávnemu rozsahu práv, povinností a právom chránených záujmov a činnosť súdu musí smerovať k posúdeniu podmienok, ktoré sú rozhodujúcimi pre určenie výšky výživného povinného rodiča na maloleté dieťa , ktoré je odkázané výživou na svojich rodičoch, t.j. k skúmaniu a dôslednému posúdeniu schopností, možností a majetkových pomerov oboch rodičov a rozsahu odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa. Aj keď sa v danom prípade jedná o konanie riadiace sa ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku, ambícia, aby podklad rozhodnutia bol sumár zistení, ktoré sa čo najviac približujú skutočnému stavu veci (teda materiálnej pravde), nemôže byť však dosiahnutá bez účastníkov konania a zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosti tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkaznej povinnosti). Súd si ale nemusí aj v prípade zhodných skutkových tvrdení účastníkov tieto osvojiť za predpokladu, ak má o nich vážne pochybnosti, a ak nie sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. V nadväznosti na uvedené dodáva, že pri bežných nákladoch maloletých detí (napr. obuv, ošatenie, strava , hygienické potreby, drogéria, voľný čas, bežná zdravotná starostlivosť a pod.), môže súd vychádzať zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb a primeranosti ich obvyklej spotreby dieťaťom v porovnateľnom veku a pri porovnateľnej životnej úrovni rodičov, keď iný postup súdu by bol v rozpore so záujmami maloletých detí.

28. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je nutné hodnotiť v určujúcej spätosti aj s predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov vydanými v priebehu tohto konania (rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27.09.2021, č.k. 13P/99/2019-414, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2023, č.k. 11 CoP/95/2022-606), s ktorými vytvára organickú jednotu (požiadavka komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania vyplýva z rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 409/2020), sa zhoduje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie o majetkových a zárobkových pomeroch oboch rodičov a o skladbe a výške nákladov maloletého, ktoré prezentovala matka v konaní a súd ich podrobne uviedol v ods. 40 – 44 odôvodnenia rozhodnutia. V tejto súvislosti neakceptoval námietku matky o „ obsiahlosti, formulácii, štylistike a cielenej zložitosti bodov 38 až 43 rozhodnutia “ majúca za to, že odôvodnenie rozhodnutia vzťahujúce sa k výživnému vyhovuje požiadavkám uvedeným v § 220 ods.2 C.s.p., je z neho možné zistiť, ktoré pre skutkové a právne posúdenie návrhu podstatné skutočnosti súd prvej inštancie považoval za preukázané (resp. medzi účastníkmi konania nesporné) a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako pre rozhodnutie podstatný zistený skutočný stav veci právne posúdil. Pri následnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu odvolací súd čiastočne dospel k iným záverom ako súd prvej inštancie, ktoré po ich vyhodnotení však nemajú vplyv na vecnú správnosť preskúmaných výrokov o výživnom.

29. Za správne a podložené vykonaným dokazovaním považuje zistenia súdu prvej inštancie o majetkových a zárobkových pomeroch otca . Z doložených listinných dokladov (potvrdeniach o mzde) vyplýva, že príjem otca sa v rozhodnom období pohyboval od priemernej mesačnej sumy 2 184 netto v roku 2021 do priemernej mesačnej sumy 2 316 eur netto v roku 2023 . Vo vzťahu k finančnému príspevku na stravovanie dodáva, že tieto plnenia zamestnávateľa vyplácané zamestnancovi podľa § 152 Zákonníka práce je možné zohľadniť v príjme zamestnanca iba v prípade, ak by neboli zamestnancom na poskytnutý účel spotrebované (táto úvaha sa vzťahuje aj k iným plneniam vyplácaným zamestnávateľom otca v rámci sociálnej politiky vyplývajúcich s matkou doloženej Kolektívnej zmluvy). Pokiaľ matka v konaní dvoma výpismi z účtu otca v H. z roku 2016 poukazovala na platby vyplatené otcovi spol. J. (6/2016 vo výške 366 eur a 12/2016 vo výške 332 eur), tieto sa jednak nevzťahujú na posudzované obdobie, a v kontexte ostatného dokazovania nie je z nich možné ani vyvodiť, že príjem otca, ktorý dosahoval v rozhodnom období v pracovnom pomere v M. G. K.. N. nie je jeho skutočným príjmom. Za rovnako správne považuje odvolací súd zistenia o majetkových pomeroch otca (1 podiel rodinného domu a pozemkov v I. zapísaných na LV č.XXXX, obec I. a rodinného domu a pozemkov v B. F.) a ich vyhodnotenia vo vzťahu k darovaniu rodinného domu a pozemkov zapísaných na LV č. XXXX, P. XXXX N. P. XXXX v kat. území B. F.. Je v zhode s ním v tom, že odôvodnenie v roku 2020 bezodplatného darovania nehnuteľností v B. F. vysokej hodnoty matke otca produkované otcom (obava, že majetok nadobudnutý otcom pred uzavretím manželstva by v prípade, ak by sa otcovi niečo stalo, mohla nadobudnúť titulom dedenia matka) je neakceptovateľné a nebolo možné ho vyhodnotiť inak, ako úmyselné zbavenie sa majetku, ktorá skutočnosť môže mať dopad na schopnosť a možnosti otca plniť si vyživovaciu povinnosť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že otec do roku 2023 vlastnil motorku, ktorú predal za sumu 5 000 eur, vlastní staršie osobné motorové vozidlo , jeho záväzky pozostávajú zo spotrebného úveru vo výške 24 000 eur s mesačnou splátkou 358,18 eur a zostávajúcou dlžnou čiastkou 21 571,96 eur, zo spotrebného úveru vo výške 3 000 eur s mesačnou splátkou 50,49 eur a zostávajúcou dlžnou čiastkou 2 883,84 eur, z úveru na bývanie vo výške 109 350 eur s mesačnou splátkou 170,95 eur a zostávajúcou dlžnou čiastkou 30 719,22 eur. Zostatok na bankovom účte otca vedenom v K. K., N. bol ku dňu 15.08.2023 - 753,81 eur (povolené prečerpanie), sporenie 250,45 eur, celkovo - 503,36 eur. V ods.41 rozhodnutia sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal aj s nákladmi otca , ktoré neuznal v položkách 1 nákladov na bývanie v B. F. vo výške 325 eur, náklady na nehnuteľnosť v H. I. vo výške 212 eur a v nákladoch na právne služby vo výške 300 eur a ustálil, že mesačné náklady otca, vrátane splátok úverov a výšky výživného určeného neodkladným opatrením (150 eur mesačne) sa budú pohybovať maximálne vo výške 1 700 eur.

30. Za správne a podložené vykonaným dokazovaním považuje zistenia, že príjem matky v F. E. K., Q. Q. F. sa v rozhodnom období pohyboval od priemernej mesačnej sumy 1 108 eur netto v roku 2021 do priemernej mesačnej sumy 1 211,31 eur netto v roku 2023 . Matka je od roku 2016 konateľkou a spoločníčkou S. K., K., A. XXXXXXXXX s prevažujúcou činnosťou poskytovania služieb súvisiacich s chovom zvierat, z ktorej podľa doložených daňových priznaní nedosiahla v rozhodnom období žiaden zisk. V 1 podiele je (spolu s otcom) aj naďalej podielovým spoluvlastníkom rodinného domu a pozemkov v I. zapísaných na LV č.XXXX, obec I..

31. Vychádzajúc z dĺžky posudzovaného rozhodného obdobia (od 27.11.2021 do rozhodnutia) považuje odvolací súd za správnu úvahu súdu prvej inštancie o zmene pomerov na strane maloletého dieťaťa ku dňu 01.09.2023, naviazanú na prechod maloletého zo základnej školy na Strednú priemyselnú školu elektronickú, do ktorej bol prijatý rozhodnutím riaditeľa SPŠE, Hálova 16, Bratislava zo dňa 24.05.2023. Pokiaľ ide o náklady maloletého , ktoré matka v konaní vyčíslila od sumy 659 eur v roku 2020 (v podaní zo dňa 10.09.2020) do sumy 827 eur v roku 2023 (v prílohe podania matky z 28.07.2023), súd prvej inštancie sa v rozhodnutí zaoberal jednotlivými položkami nákladov matky a ako odôvodnené ustálil mesačné náklady maloletého v sume 650 eur za obdobie od 27.11.2021 (64 eur škola, 30 eur hračky, 36 eur oblečenie, 70 eur tábory, 35 eur zdravotné náklady, 16 eur hygienické potreby, 200 eur strava, 200 eur bývanie) s tým, že tieto výdavky postupne do 01.09.2023 narástli na sumu okolo 750 eur mesačne, v dôsledku jednak zvyšujúceho sa veku maloletého, jednak inflácie a jednak prechodom dieťaťa na strednú školu (200 eur bývanie, 360 eur strava, 67 eur škola a doprava, 36 eur oblečenie a obuv, 9 eur zdravotná starostlivosť, 16 eur hygiena, 35 eur ostatné výdavky (študentský účet, ISIC karta, telekomunikačné výdavky), 30 eur nepravidelné výdavky).

32. Pri zohľadnení skutkového stavu zisteného dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie a jeho následnom právnom vyhodnotení vo vzťahu k odôvodnenosti nákladov prezentovaných matkou,

zohľadňovaných v kontexte životnej úrovne rodičov, odvolací súd pristúpil k ich korekcii tak, že za odôvodnené mesačné náklady maloletého od začiatku posudzovaného obdobia (27.11.2021) posúdil náklad na bývanie vo výške 135 eur, 64 eur škola a doprava, 40 eur oblečenie, obuv, 60 eur záujmová činnosť a voľný čas (tábory, krúžky), 30 eur zdravotná starostlivosť, 20 eur mobilný telefón, 16 eur hygienické potreby, 200 eur strava, t.j. v celkovej sume cca 565 eur. Plne akceptuje úvahu súdu prvej inštancie o postupnej zmene skladby a výšky nákladov maloletého (aj s ohľadom na nárast inflácie) do 01.09.2023, ktorú odvolací súd korigoval na výšku 660 eur mesačne - bývanie vo výške 135 eur, 230 eur strava doma, 50 eur strava škola, 67 eur škola a doprava, 50 eur oblečenie, obuv, 40 eur zdravotná starostlivosť, 16 eur hygiena, 35 eur ISIC karta, telekomunikačné výdavky, 30 eur voľnočasové aktivity. Pri nákladoch na bývanie vychádzal z úvahy, že podiel nákladov pripadajúcich na bývanie maloletého v byte partnera matky v F. v C. matka v roku 2021 prezentovala na sumu 135 eur mesačne (vrátane nájomného). Aj keď matka náklady na bývanie v priebehu konania upravila na sumu 200 eur mesačne s odôvodnením, že sa (v bližšie neurčenom čase) presťahovala do rekreačnej chaty patriacej partnerovi v oblasti I. L., F. a podľa doloženého rozpisu podiel nákladov maloletého na bývanie má predstavovať 25 eur vodné, stočné, 50 eur elektrina, 125 eur nájomné, opravy, údržba, TV satelit, komunálny odpad (ktoré platby matka od 10.05.2022 poukazovala na účet partnera), podľa názoru odvolacieho súdu sa jedná v prípade vodného, stočného a električky (so zohľadnením rovnakého plnenia matky) o náklady už štandardného rodinného domu, pričom náklady v ďalšej položke 125 eur sú neprehľadné vo vzťahu k ich skladbe a aj výpočtu (časť z nich, ako napr. opravy sa dokonca viaže k vlastníkovi nehnuteľnosti). Vychádzajúc z premisy nutnosti uspokojenia základnej potreby maloletého (bývania) potom odvolací súd vychádzal pri nákladoch na bývanie z úvahy, že suma 135 eur mesačne, ktorú matka vynakladala ako podiel pripadajúci na zabezpečenie bývania maloletého v roku 2021 v byte vo vlastníctve partnera v F., je primeraná aj po presťahovaní sa do rekreačnej chaty (vo vlastníctve partnera matky) T. F.. Pri ostatných druhoch nákladov (vrátane stravy) vychádzal zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb a primeranosti ich obvyklej spotreby, korešpondujúcich jednak s vekom maloletého, lokalite v ktorej maloletý spoločne s matkou býva a zdržiava sa (škola Bratislava, aktuálne bydlisko F.), posúdených vo vzťahu k životnej úrovni rodičov. Súdom prvej inštancie uznané náklady na stravu vo výške 360 eur mesačne nie je možné ani pri zohľadnení veku maloletého a jeho fyzickej vyspelosti považovať za primerané náklady a bolo nutné ich korigovať na sumu 280 eur mesačne (strava doma a v škole), ktorá je dostatočnou sumou na zabezpečenie výživy dieťaťa. Odvolací súd má za to, že v tomto rozhodnutí čiastočne korigovaná výška a skladba nákladov maloletého dieťaťa pokrýva nielen základné a pravidelne sa opakujúce potreby maloletého dieťaťa, ale dáva priestor aj na plnenie nepravidelných, ale súčasne odôvodnených potrieb maloletého, vzťahujúcich sa k zdravotnej starostlivosti (matka v konaní v tomto smere neuvádzala žiadne mimoriadne výdavky, zdravotnú starostlivosť má dieťa okrem stomatologickej starostlivosti v zásade plne pokryté z verejného zdravotníctva) a záujmovým aktivitám dieťaťa. Výška korigovaných nákladov maloletého dieťaťa síce naďalej presahuje matkou prezentovanú životnú úroveň (pohybuje sa vo výške polovice čistého príjmu matky, resp. mierne nad jeho polovicu), súčasne však zodpovedá príjmovým pomerom otca a jeho životnej úrovni, a ani nevytvára nedôvodný rozdiel medzi životnou úrovňou otca a maloletého dieťaťa.

33. Zohľadňujúc čiastočne korigovanú výšku odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa, majetkové a zárobkové pomery oboch rodičov a výšku ich životnej úrovne, skutočnosť, že otec sa okrem výživného v nevyhnutnej miere na výžive maloletého inak nepodieľa (ani osobnou starostlivosťou), pri súčasnom zohľadnení štátnej sociálnej dávky rodinných prídavkov, ktoré poberá matka na maloletého (v roku 2021 25,50 eur mesačne, v roku 2022 30 eur mesačne, od 01.01.2023 60 eur mesačne), dospel následne odvolací súd k záveru, že súdom prvej inštancie určená výška spotrebného výživného (v období od 27.11.2021 do 31.08.2023 300 eur a od 01.09.2023 vo výške 350 eur) je správna. Má za to, že takýmto určením je primerane zohľadnený nepomer vo výške príjmov oboch rodičov, rozdielna životná úroveň rodičov a zároveň reflektuje na skutočnosť, že matka vzhľadom na vek maloletého, počas rozhodného obdobia postupne a výrazne znižuje mieru nahrádzania finančného plnenia výkonom osobnej starostlivosti.

34. K námietkam matky týkajúcich sa zohľadnenia rodinných prídavkov pri určovaní spotrebného výživného jej dáva do pozornosti, že prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva rodičovi či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. I keď povinnosť prispievať na výživu maloletých detí majú predovšetkým rodičia a vyplácanie prídavkov na deti nenahrádza plnenie tejto povinnosti, vyplácané rodinné prídavky (rodinné dávky, vyrovnávacie dávky alebo ich doplatok) môžu sčasti uhradiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Súd pri určovaní

výšky výživného na maloleté dieťa musí preto prihliadať aj na to, do akej miery sú potreby maloletého hradené z takýchto zdrojov (viď napr. právne závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 88/2017 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 65/2018, rozhodnutia NS SR sp.zn. 6 Cdo 192/2018).

35. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou matky, týkajúcou sa nesprávneho zohľadnenia daňového bonusu pri určovaní spotrebného výživného súdom prvej inštancie, ktorý na maloletého v rozhodnom období poberala a ktorý sa pohyboval vo výške od 39,47 eur roku 2021 do sumy 140 eur od 01.01.2023). Podľa názoru odvolacieho súdu daňový bonus nepredstavuje príjem pre dieťa (nejedná sa o štátnu sociálnu dávku), ale ide o sumu, ktorú je možné si odpočítať priamo z dane z príjmu, a ktorá sa v prípade matky zamestnanej v pracovnom pomere, prejavila za obdobie od 27.11.2021 do rozhodnutia vo výške ňou dosahovaného čistého príjmu. V nadväznosti na uvedené odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie daňový bonus vyplácaný matke v rozhodnom období nevnímal ako zdroj, z ktorého sú hradené potreby maloletého dieťaťa a pri posudzovaní vecnej správnosti výroku I., v ktorom bolo určené spotrebné výživné ho ani nezohľadňoval.

36. K poukazu matky na ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti spolu, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20 % až 30 % z jeho čistého príjmu so súčasným prihliadnutím aj na vek výživou odkázaných maloletých detí, odvolací súd s poukazom na obsah pojmu ustálená rozhodovacia prax konštatuje, že nemá vedomosť o rozhodnutiach spadajúcich pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, v ktorých by bol takýto právny názor prezentovaný. Pokiaľ niektoré okresné a odvolacie súdy odkazujú na takúto prax pri rozhodovaní o vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom odkázaným na nich výživou, jedná sa o ich úvahu, ktorá však musí vychádzať z konkrétnych, vykonaných dokazovaním zistených skutkových a právnych osobitostí každého prejednávaneho prípadu, následne zohľadňovaných v kontexte prijatej zákonnej úpravy týkajúcej sa vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom (§ 62 a nasl. Zákona o rodine). Matke dáva do pozornosti, že závery súdov pri posudzovaní určenia konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti (resp. jeho zmeny) sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností danej ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia. V takýchto prípadoch nie je žiaduce, aby rozhodovacia prax priznala prioritný význam niektorej z okolností, resp. niektorému z kritérií, posudzovaných pri určovaní konkrétnej výšky vyživovacej povinnosti, aby sa nezamedzilo žiadanému výsledku konaní o výživnom voči maloletým (najlepší záujem dieťaťa). Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít ohľadom spôsobu určenia rozsahu vyživovacej povinnosti nemôže ani reálne existovať, keďže každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady, i keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti. Určenie konkrétnej výšky výživného súdom je preto vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej posudzovanej veci (vychádzajúce z odôvodnených potrieb maloletých detí, zárobkových možností, schopností a majetkových pomerov a životnej úrovne oboch rodičov) vo vzájomných súvislostiach, práve vďaka čomu môže súd prijať celkom jedinečné a konkrétne závery „šité na mieru“ pre ten-ktorý prípad a dosiahnuť tak v súdnom konaní vo veciach starostlivosti o maloletých sledovaný cieľ, t. j. najlepší záujem maloletého dieťaťa (viď napr. právne závery uznesenia NS SR zo dňa 24.10.2023, sp. zn. 4 CdoR/11/2023, uznesenia NS SR zo dňa 25.07.2018, sp.zn. 4 Cdo/196/2017). V nadväznosti na uvedené sa plne stotožňuje aj s právne korektnou konštatáciou súdu prvej inštancie o výchovnej funkcii výživného, ktorého úlohou nie je pokryť každú potrebu poskytnutú rodičom, o ktorej pokrytí rozhodol výlučne rodič, ktorý má maloleté dieťa v osobnej starostlivosti.

37. S poukazom na uvedené potom za vecne a právne správnu považuje aj časť výroku I., v ktorom súd prvej inštancie uložil otcovi povinnosť zaplatiť k rukám matky zročné výživné za obdobie od 27.11.2021 do 31.08.2023 v sume 3 190 eur, a to v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia dopĺňujúc, že na strane otca nie sú podmienky na poskytnutie možnosti uhrádzať dlžnú sumu formou splátok (§ 232 C.s.p.).

38. Pokiaľ ide o výrok II. rozhodnutia, odvolací súd sa stotožňuje s úvahou súdu prvej inštancie, že majetkové pomery otca mu v rozhodnom období umožňovali, resp. umožňujú tvorbu úspor v matkou navrhutej sume 50 eur mesačne. Zhoduje sa s ním v tom, že v danej veci je účelom určenia výživného na tvorbu úspor (§ 63 ods.3 Zákona o rodine) vytvoriť rezervu, ktorá môže byť neskôr (do dospelosti maloletého so súhlasom súdu) použitá na krytie prípadných neočakávaných výdavkov,

prípadne môže pomôcť maloletému pri štarte v dospelosti, a podobne. Súd prvej inštancie v súlade s citovaným ustanovením súčasne určil podmienky uhrádzania výživného určeného na tvorbu úspor (výživné bude otec poukazovať na osobitný účet na meno maloletého, ktorý je matka povinná zriadiť v peňažnom ústave, pričom na zriadenie účtu, ako aj jeho oznámenie bola matke stanovená lehota 10 dní od vyhlásenia rozsudku). Odvolací súd dodáva, že výrok II. rozhodnutia (ktorý je však s výrokmi I. a III. vo vzájomnej závislosti) nebol napadnutý konkrétnymi odvolacími námietkami zo strany ani jedného z rodičov.

39. Pokiaľ ide o výrok IV. rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie deklaroval, že styk otca s maloletým dieťaťom neupravuje treba uviesť, že rozhodnutie o styku, zahŕňajúce všetky do úvahy prichádzajúce možnosti v záujme dosiahnutia najoptimálnejšieho riešenia, musí byť výsledkom precízneho a komplexného posúdenia všetkých okolností prípadu v záujme dosiahnutia optimálnej úpravy pri rešpektovaní najlepšieho záujmu dieťaťa. Úlohou súdov v konaniach vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti je preto rozhodnúť v otázkach týkajúcich sa pomerov rodičov k maloletým deťom na podklade individuálneho, konkrétneho skutočného stavu veci v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Ich úlohou zároveň je, aby na základe uplatnenia zásady proporcionality našli riešenia, ktoré nebudú neprimerane obmedzovať právo ani jedného z rodičov zaručené v čl. 32 ods.4 Listiny základných práv a slobôd. V praktickej rovine by mali súdy vychádzať z premisy, že právom oboch rodičov je v zásade podieľať sa na starostlivosti o dieťa rovnakou mierou a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje aj právo dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Ak je rozhodnutím súdu zverené maloleté dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom by malo byť dieťaťu umožnené stýkať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bol postulát rovnej rodičovskej starostlivosti naplnený, s primeraným zohľadnením konkrétnych okolností každého prípadu, veku, vývinových možností a potrieb, zdravotného stavu, citových väzieb a skutočností, v akej miere a akým spôsobom obaja rodičia doposiaľ zabezpečovali starostlivosť o maloleté dieťa. Takéto usporiadanie je totiž spravídla v najlepšom záujme dieťaťa, pričom odchýlky musia byť odôvodnené ochranou iného, dostatočne silného legitímneho záujmu.

40. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie prijaté rozhodnutie o styku podrobne odôvodnil v ods. 38 a 39 rozhodnutia, správne zohľadňujúc aktuálny vzťah maloletého k otcovi, ako aj vývoj ich vzťahu od septembra 2020, odkedy maloletý videl otca len v októbri 2020 (na pohrebe starého otca) a ich vzájomná písomná komunikácia sa od decembra 2020 úplne obmedzila (obojsstranne). Pri zohľadnení prístupu otca, ktorý aj keď deklaruje, že má k maloletému citový vzťah a dožaduje sa úpravy styku s ním, maloletého od roku 2021 vôbec nekontaktuje (ani pri príležitostiach sviatkov) a je v tomto smere aj pre odvolací súd nepochopiteľne dlhodobo pasívny, v priebehu konania opakovane deklaruje špecifický postoj k samotnému otcovstvu (maloletý nie je jeho synom, odmieta k rukám matky platiť výživné, súčasne uvádza, že po vzájomnej dohode s maloletým je ochotný podieľať sa na úhrade jeho potrieb), maloletého v komunikácii a počas nariadených pojednávaní neoznačuje ako syna, ale ako „maloleté dieťa“ a na druhej strane postoja maloletého opakovane prezentovaného pred súdom (za základnú príčinu aktuálneho vzťahu s otcom maloletý označil skutočnosť, že otec sa mu tri roky neozval, matka mu nebráni v stretávaní sa s otcom, priestor na stretávanie s otcom nevidí, do budúcnosti ho nevyklučuje), posudzovaného v kontexte veku a rozumových schopností dieťaťa vo veku blízkom veku dospelosti (G. v XX/XXXX dosiahne vek 17 rokov, podľa ostatnej Správy z psychologického vyšetrenia z 06.03.2023 sú jeho celkové intelektové schopnosti na úrovni vyššieho priemeru, vzhľadom na symptomatiku PAS sa javia sťažené schopnosti sociálneho porozumenia), dospel k záveru o odôvodnenosti a právnej udržateľnosti prijatého výroku IV. Práve špecifické okolnosti posudzovanej veci, ktorými sa súd prvej inštancie v rozhodnuté dôsledne zaoberal, plne odôvodňujú úvahu, že neupravenie styku otca s maloletým je v záujme maloletého, ktorý je v tomto prípade nutné nadradiť aj nad právo otca na realizáciu styku s maloletým (ktorého sa však otec v čase rozhodovania prvoinštančného súdu fakticky takmer 3 roky ani nedožadoval). Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie aj v tom, že vzhľadom na vek maloletého, jeho dostatočnú rozumovú a primeranú emocionálnu vyspelosť, kedy už je schopný zvážiť a odhadnúť dopad ním pred súdom prezentovaného postoja (pričom v tomto smere z vykonaného dokazovania iná úvaha nevyplýva), nie je v jeho záujme náprava vzťahu s otcom ani prípadnou nariadenou ingerenciou orgánov štátu?? práve naopak, jej nariadenie proti vôli maloletého blízkeho veku dospelosti, by bolo za súčasného stavu s najvyššou mierou pravdepodobnosti kontraproduktívne a v negatívnom zmysle by mohlo ovplyvniť už aj tak narušený vzťah otca s maloletým.

41. Odvolací súd prisvedčuje súdu prvej inštancie aj v tom, že pre rozhodnutie v otázke styku otca s maloletým nie je potrebné ani nariadiť znalecké dokazovanie navrhované otcom, opierajúce sa o skutočnosť, že osoby s Aspergerovým syndrómom majú problémy s emocionálnou inteligenciou a sú ľahko manipulovateľné, a to znalcom v odbore detskej psychológie so skúsenosťou s Aspergerovým syndrómom a psychologické vyšetrenie matky na zistenie jej charakterových vlastností a pohnútok aké mala a má pri manipulácii maloletého proti otcovi. Má za to, že s poukazom na podstatné skutkové okolnosti zvýraznené v predchádzajúcom odseku rozhodnutia, je vykonanie takéhoto dokazovania pre rozhodnutie o styku nadbytočné, nehospodárne a nad primeranú mieru zaťažujúce účastníkov konania.

42. Poukaz matky na postup súdu prvej inštancie pri doručovaní dokladov otca doručených súdu prvej inštancie dňa 24.09.2021 (čl. 366 – 384), ktoré jej boli doručené až v lete 2023 a dokladov otca, doručených súdu dňa 11.09.2023, ktoré „nezaradil do tohto spisu ale do spisu 17P/24/2023“, a tieto jej boli dňa 11.09.2023 doručené, odvolací súd neposúdil ako vadu v procesnom postupe súdu. Z obsahu spisu a zvukového záznamu z pojednávania 12.09.2023 vyplýva, že v čase pojednávania už boli doklady otca doručené súdu dňa 11.09.2023 súčasťou spisu a matke boli doručené (aj keď nedopatrením k sp. značke 17P/24/2023), po otvorení pojednávania súd dopytom na účastníkov zistil, že nie je potrebné podrobne oboznamovať listiny pred rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave a následne čítaním riadne oboznámil všetky listinné doklady doložené účastníkmi na výzvu súdu z 03.07.2023, vrátane dokladov otca doručených dňa 11.09.2023.

43. Ďalšie argumenty oboch rodičov považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej za nepodstatné, nespôsobilé ovplyvniť posúdenie veci, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami (účastníkmi konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami (účastníkmi konania). Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany (účastníkov konania) avšak je nevyhnutné, aby bolo reagované na ich podstatné a relevantné argumenty (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009).

44. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzájomne závislých výrokoch I.,II.,III., vo výroku IV. a závislom výroku V. o trovách konania, podľa § 387 ods.1 C.s.p ako vecne správne potvrdil.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods.1 C.s.p., § 52 C.m.p.

46. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).